

Kind van de rekening

Bijna een op de vijf scheidingen eindigt in vechtscheiding. Kan het niet anders?

- ▶ Een twaalfjarige jongen schreef dat hij uit het leven stapte omdat hij niet langer tegen ouderlijk geruzie kon
- ▶ Bijna een op de vijf scheidingen loopt vast in langdurig conflict
- ▶ In ieders belang moeten partners die denken aan scheiding sneller een beroep doen op hulpverlening CAW

Lieve WOUTERS

De zelfdoding van een twaalfjarige jongen in Tienen, naar eigen zeggen vanwege het aanhoudende conflict tussen zijn gescheiden ouders, schokte de publieke opinie. Blijkbaar zijn sommige ouders zo in hun onderlinge strijd verward, dat ze niet meer opmerken welke schade dit hun kind(eren) berokkent. Ondertussen is België in Europa bij de koplopers wat het aantal echtscheidingen betreft. Is er een bewustmakingscampagne wenselijk?

Vicky Maes treedt bij het Centrum voor Algemeen Welzijnswerk (CAW) in Dilbeek op als bemiddelaar bij partners die uit elkaar gaan. Ze stond ook acht

Misverstanden, frustratie, onbegrip? Laat ze niet woekeren, maar praat of zoek hulp. © Reporters

jaar in de bezoekerimte, waar ouders in een moeilijke conflictsituatie onder begeleiding terug in contact worden gebracht met hun kind(eren). In een privépraktijk begeleidt ze als relatietherapeut dan weer koppels die zich door een dip in hun relatie worstelen. Ze heeft een algemene kijk op de problematiek en brengt nuances aan. „Een zelfdoding valt zel-

den of nooit terug te brengen op één motief. Ook in het geval van deze jongen zou ik dus voorzichtig zijn om zo eenzijdig de ouders met de vinger te wijzen. Zelf heb ik de ervaring dat de meeste ouders wel degelijk beseffen dat een scheiding erg is voor de kinderen. De meesten hebben het gevoel te falen tegenover hen. Als partners in een echtscheiding bij mij ko-

men, probeer ik hen als ouders sterk te maken, om op die manier de kinderen te helpen. Hen opzadelen met een schuldgevoel is voor niemand een stap vooruit.”

Maes betreurt vooral dat ouders meestal pas hulp zoeken als het onderlinge conflict al ver gevorderd is. Partners beseffen te weinig dat een relatie iets is om voortdurend aan te werken.

„In mijn privépraktijk zie ik dat mensen een ideaalbeeld hebben van een relatie. Stond die vroeger vooral voor stabiliteit en zekerheid, vandaag verwachten partners er alle heil van. Wanneer het even minder goed gaat, twijfelt

Idealbeeld van relatie verantwoordelijk voor veel echtscheidingen

men snel: ‘Heb ik wel de juiste keuze gemaakt?’ Dat ideaalbeeld is nefast voor een goede relatie.’ Als er al een bewustmakingscampagne moet komen, dan zou ze dit beeld moeten bijstellen, vindt Maes.

Ook pleit ze voor een betere bekendmaking van het aanbod van CAW's. „Veel ouders stappen meteen naar een advocaat wanneer ze denken aan een echtscheiding. Maar dat is niet altijd een neutrale partij. Hoewel intussen heel wat advocaten zich specialiseren in de materie en oog hebben voor het hele plaatje, zijn er ook bij die, al dan niet op vraag van de cliënt, het onderste uit de kan willen halen en zo het conflict opdrijven. Een CAW heeft daarentegen het welzijn van alle betrokkenen voor ogen.”

078 15 03 00, www.caw.be.

Over graven en mensen

Tijdens de Europese Week van de Begraafplaatsen (28 mei tot 5 juni) staat het funeraire erfgoed in de belangstelling

Nicole LEHOUCQ

Begraafplaatsen doen denken aan rouw en verdriet. „Toch hebben ze veel te bieden”, weet Anne Mie Havermans van Epitaaf, vzw voor funeraire archeologie. Als kunsthistorica onderzoekt Havermans het erfgoed op kerkhoven. „Toen er nog eeuwigdurende vergunningen werden verleend, was een grafmonument een blijvende investering”, zegt ze. „Aan familieleden of grafkapellen werkten architecten, beeldhouwers, steenhouwers, glazeniers. Architectuur, grafbeelden en vooral symbolen spreken bezoekers vandaag aan. De stijl, art nouveau bijvoorbeeld, vertelt iets over de opdrachtgever.”

In begraafplaatsen rusten figuren uit de plaatselijke geschiedenis: politici en industriëlen, oorlogsslachtoffers, inwoners die de gemeenschap kleur gaven. De vzw Grafzerkje organiseert geregeld rondleidingen op begraafplaatsen. „Daar is zeker belangstelling voor. Soms ontmoet ik familieleden, die meer informatie verschaffen over iemand die

hier begraven ligt. Kindergraven ontroeren altijd”, zegt bestuurslid Martin Demedts, stadgids in Kortrijk. Die stad neemt voor het eerst deel aan de Europese week.

Gevarieerd aanbod

Schoonselhof, Campo Santo, Laken – tijdens de Europese Week van de Begraafplaatsen kunt u op een vijftigtal locaties terecht voor rondleidingen, tentoonstellingen en toneelvoorstellingen. Epitaaf vzw en vzw Grafzerkje, die de week vormgeven in Vlaanderen en Brussel, spraken – naast de grote steden die al langer meedoen – ook kleinere gemeenten aan. Alles samen nemen dit jaar dertig gemeenten deel, dubbel zoveel als tijdens de vorige editie. De Week van de Europese Begraafplaatsen, toe aan haar negende editie, is een initiatief van ASCE, vereniging van belangrijke begraafplaatsen in Europa.

Het volledige programma vindt u op www.grafzerkje.be en op www.epitaaf.org. Meer weten? Bel 0485 78 47 35.

Wat na de eerste stap?

De Vlaamse Gebarentaal werd vijf jaar geleden erkend, maar hoopt op meer aandacht in verscheidene beleidsdomeinen

Een koor zingt popmuziek in een Britse gebarentaal. Ook in VGT kun je fluisteren, discussiëren of een grap vertellen. © Imageglobe

Jozefien VAN HUFFEL

Een lezing geven, iemand de liefde verklaren, een kind een standje geven. U en ik doen dat meestal in het Nederlands, maar meer dan dertigduizend Vlamingen kunnen het ook in Vlaamse Gebarentaal (VGT). Een deel is doof of slechthorend, de rest spreekt het als gezinslid of partner van een dove, uit belangstelling of om professionele redenen.

In 2006 werd VGT cultureel erkend door de Vlaamse overheid.

Sindsdien is het weliswaar geen officiële taal in de grondwet, zoals het Nederlands, Frans of Duits. Het is wel een erkende minderheidstaal die wettelijke bescherming geniet.

„Die erkenning is van onschatbare waarde gebleken voor de status van de taal en haar gebruikers”, klinkt het bij de Federatie van Vlaamse Dovenorganisaties (Fevlado). „Het is echter jammer dat beloofde beleidsdaden in meerdere domeinen uitblijven.”

Na vijf jaar ziet Fevlado bijvoorbeeld nauwelijks invloed van de erkenning op de plaats van VGT in het onderwijs. „Lager onderwijs in VGT is in Vlaanderen eerder uitzondering dan de norm en als dove jongeren een diploma middelbaar onderwijs willen, zijn ze genoodzaakt om naar het regulier onderwijs te gaan zonder dat ze voldoende tolkuren VGT krijgen”, luidt het. In 2009 werd de Vlaamse overheid veroordeeld wegens discriminatie van dove leerlingen. De overheid ging in beroep en een nieuwe uitspraak wordt begin juni verwacht.

De Vlaamse gebarentaalgemeenschap pleit ook al jarenlang voor media in VGT. Toch blijft de taal zo goed als onzichtbaar op de openbare omroep. In Nederland, Groot-Brittannië en Wallonië wordt een getolkt televisiejournaal voorzien en de Engelse dovengemeenschap heeft zelfs al 25 jaar het eigen tv-programma *See Hear*. Fevlado is onder andere vragende partij voor een tolk bij informatieve programma's en programma's voor kinderen, omdat die nog vaak te jong zijn om ondertitels te lezen. Fevlado werd alvast betrokken bij de onderhandelingen voor de nieuwe beheersovereenkomst met de VRT.